

תת"ע 2533/05/18 - עמאד מנאע נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בעכו

תת"ע 2533-05-18 מדינת ישראל נ' מנאע
תיק חיצוני: 13211206431

בפני המבקש
נגד המשיב
כב' השופט יעקב בכר, שופט בכיר
עמאד מנאע
מדינת ישראל

החלטה

1. ראשית דברי:

בפני בקשה לחיוב הוצאות המשיבה אשר הגיש המבקש באמצעות בא כוחו.

2. נסיבות המקרה:

- ביום 3/5/18 הוגש כנגד המבקש כתב אישום בגין עבירות של נהיגה ללא ביטוח תקף ושימוש ברכב שמנסרה לגביו הודעת אי שימוש.
- ביום 2/7/18 נגזר דינו של המבקש בגין העבירות הנ"ל.
- ביום 26/07/18 הורה ביהמ"ש על ביטול גזר הדין לאור נימוק ב"כ המבקש כי המבקש איננו האיש שביצע העבירות ואף לא קיבל זימון לביהמ"ש.
- ביום 11/12/18 הגישה המשיבה בקשה לתיקון כתב האישום בנימוק כי נפלה טעות בזהות הנאשם עת נרשמו פרטיו של האדם הלא נכון.
- ביום 11/12/18, הגיש ב"כ המבקש בקשה לחיוב הוצאות המשיבה בשל טעותה הנ"ל והוצאות שנאלץ להוציא המבקש לאור הצורך בבקשה לביטול גזר הדין בסך 3,000 ₪.
- ביום 11/12/18, הורה ביהמ"ש למשיבה להגיש תגובתה לבקשה, אך תגובה זו לא הוגשה עד למועד מתן החלטתי זו, חרף מתן ארכה נוספת לכך.

הגעתי למסקנה כי יש מקום לחייב את המאשימה בהוצאות, ולו מכוח אחת החלופות של **סעיף 80 (א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977** (להלן: "**החוק**") שהינו המסגרת הנורמטיבית בה עסקין וזה לשונו:

"(א) משפט שנפתח שלא דרך קובלנה וראה בית המשפט שלא היה יסוד לאשמה, או שראה נסיבות אחרות המצדיקות זאת, רשאי הוא לצוות כי אוצר המדינה ישלם לנאשם הוצאות הגנתו ופיצוי על מעצרו או מאסרו בשל האשמה שממנה זוכה או בשל אישום שבוטל לפי סעיף 94(ב) לחוק סדר הדין הפלילי[נוסח משולב], התשמ"ה-1982 בסכום שייראה בית המשפט".

הדרישה המקדמית לזכות בפיצוי לפי **סעיף 80 לחוק**, היא כי נאשם יזוכה מן האישום נגדו או כי כתב האישום יבוטל. במקרה דנן, דרישה זו אכן התקיימה בהחלטתי מיום 26/7/18.

הדרישה השנייה מציבה בפני המבקש שתי עילות סף חלופיות, למתן פיצוי: **הראשונה** - כי בית המשפט נוכח שלא היה יסוד לאשמה, **והשנייה** - כי קיימות נסיבות אחרות המצדיקות פיצוי. על בית המשפט לאזן בין אינטרסים נוגדים: מחד, הנזק שנגרם לנאשם בעקבות ההליך הפלילי שנכפה עליו, ומאידך, האינטרס הציבורי שרשויות אכיפת החוק יבצעו תפקידם באופן ענייני וללא מורא.

העילה הראשונה "שלא היה יסוד לאשמה", צרה ודווקנית ביותר, אשר הטוען לקיומה צריך להוכיח מצב קיצוני של אי סבירות בולטת בהעמדתו לדין וכי התערבות בית המשפט בשיקול הדעת הרחב של הרשויות התביעה בדבר הערכת חומר הראיות שבידם, תעשה באופן מצומצם, ובמקרים בהם הדבר נעשה באופן בלתי סביר בעליל או קיצוני **[רע"פ 4121/09 שגיא נ' מ"י, [פורסם בנבו] הרכב הש': א. רובנשטיין, ס. גובראן, ח. מלצר, 2.3.11]**.

במקרה דנן, עשויה החלופה להתקיים שכן מדובר על אדם שאין ולא היה לו כל קשר לעבירות בהן הואשם והורשע וגם לא זמן כלל לדין בעניינו. מבקשת המשיבה להגשת כתב אישום מתוקן עולה בבירור כי הטעות באשר למבקש הינה טכנית לחלוטין ומקורה בשגיאה ביחס לפרטי הנהג שלכאורה ביצע את העבירות דלעיל. שכן, פרטי הנהג הנכון צורפו לבקשת המשיבה הנ"ל. בנסיבות אלו, נאלץ המבקש לשכור שירותיו של הסניגור לצורך טיפול בעוול שנגרם לו תוך הגשת בקשתו הנוכחית ולשלם שכ"ט בסכום של 3,000 ₪ (כמופיע בחשבונית שצורפה לבקשה זו).

אף אם לא היינו מקבלים את החלופה הנ"ל, היתה מתקבלת החלופה השנייה, שכן הנסיבות הנ"ל מצדיקות פיצוי למבקש. אין להטיל על המבקש כל אשמה באשר לטעות הטכנית שביצעה המשיבה בעניינו ואשר בגינה נאלץ להוציא הוצאות שיביאו לתיקונה וסילוקה, כפי שאכן קרה בפועל.

בנסיבות הנ"ל, ניכר כי הנזק שנגרם למבקש בעקבות ההליך הפלילי שנכפה עליו, גדול יותר מהצורך להגן על האינטרס הציבורי שרשויות אכיפת החוק יבצעו תפקידם באופן ענייני וללא מורא. העדפת בקשת המבקש על פני האינטרס הציבורי בנסיבות מעין אלו, אף תביא להרתעת רשויות החוק להימנע בעתיד מביצוע טעויות טכניות חמורות כפי שאירע במקרה דנן.

לפיכך, עולה כי כל אחת מהחלופות הנ"ל עשויה להתקיים ועל כן עמד המבקש בשתי הדרישות אשר בסעיף 80 לחוק.

4. סיכום של דבר:

הריני להיעתר לבקשת המבקש ולחייב את המשיבה בהוצאות המבקש בסך 3,000 ₪.

ניתנה היום, י"ח שבט תשע"ט, 24 ינואר 2019, בהעדר הצדדים.